

вида, но най-млѣчниятъ отъ тѣхъ е „Вълче млѣко“. И нашиятъ фукусъ е сжщо така соченъ.

За сега ботаницитѣ наброяватъ около 19 вида диви каучукови дървета, отъ които най-познатото е едно, известно подъ името *хевея*, което се отглежда въ обширнитѣ американски плантации подъ името *Бразилска хевея*. Но голѣмитѣ земевладѣлци и предприемачи използватъ днесъ простанитѣ гори отъ каучукови дървета по рѣкитѣ: Амазонка, Ориноко и Гвиана, и съ добре подготвени работници добиватъ отъ тѣхъ голѣми количества отъ ценната млѣчна материя. Благодарение голѣмитѣ наводнения, които продължаватъ съ седмици, каучуковитѣ дървета вирѣятъ въ тия мѣста отлично. Тѣ вирѣятъ въ по-влажнитѣ мѣста, но сж буйни и по източнитѣ склонове на Кордирелитѣ (Америка) на височина до 800 м. надъ морското равнище.

Добиването на каучука отъ тия дървета се затруднява отъ това, че тѣ не растатъ вкупомъ, а далечъ едно отъ друго. Разстоянието помежду е отъ 50 до 100 метра. Това обстоятелство, не ще и питане, затруднява работницитѣ при добиването на сока, още повече, че работата тукъ и безъ туй е трудна, поради маларията, треската и др. болести, които върлуватъ въ влажнитѣ мѣста на тропическитѣ страни.

Тия трудности, отъ една страна, и голѣмото търсене на каучука, отъ друга, застави англичанитѣ да се заловятъ за отглеждането на хевия въ Индия. Следъ много трудъ и опити ботаницитѣ успѣха презъ 1876 год. да добиятъ пржчки въ семеннитѣ си и да ги засадятъ на островъ Цейлонъ, а отъ тукъ съ течение на времето хевеята се раз-